

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 60.228/3
van 22 november 2016

over

een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap
‘houdende de ondersteuning van cultureel-erfgoedwerking in
Vlaanderen’

Op 11 oktober 2016 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel verzocht binnen een termijn van dertig dagen, verlengd tot 21 november 2016, een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap ‘houdende de ondersteuning van cultureel-erfgoedwerking in Vlaanderen’.

Het voorontwerp is door de derde kamer onderzocht op 8 november 2016. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jan SMETS en Koen MUYLLE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Annemie GOOSSENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Rein THIELEMANS, eerste auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 22 november 2016.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet van de Vlaamse Gemeenschap strekt ertoe een nieuwe regeling in te voeren inzake de ondersteuning van de cultureel-erfgoedwerking in Vlaanderen. Onder “cultureel erfgoed” wordt verstaan, “roerende en immateriële culturele uitingen die gemeenschappelijke betekenissen en waarden krijgen binnen een actueel referentiekader en die worden doorgegeven over generaties heen”.²

Hoofdstuk 1 bevat inleidende bepalingen en een omschrijving van de doelstelling van het ontwerp.

Hoofdstuk 2 betreft de organisatie van het cultureel-erfgoedbeleid. Het regelt vooreerst de strategische visie op het cultureel-erfgoedbeleid die de Vlaamse Regering voor de periode van een legislatuur dient te ontwikkelen en te beschrijven in de beleidsnota Cultuur. Die visie wordt geconcretiseerd in een strategische visienota. De Vlaamse steden en gemeenten en de Vlaamse Gemeenschapscommissie worden betrokken bij de uitvoering van het aan te nemen decreet. Voorts bevat hoofdstuk 2 regelingen betreffende het toekennen van een kwaliteitslabel aan collectiebeherende organisaties, zijnde musea, culturele archiefinstellingen en erfgoedbibliotheken, het opnemen van collectiebeherende cultureel-erfgoedorganisaties met een kwaliteitslabel in het register van erkende collectiebeherende organisaties, het aanwijzen van collectiebeherende cultureel-erfgoedorganisaties als cultureel-erfgoedinstelling en het indelen van collectiebeherende cultureel-erfgoedorganisaties met een kwaliteitslabel bij het landelijke of het regionale niveau.

Hoofdstuk 3 regelt het verlenen van werkingssubsidies voor cultureel-erfgoedwerking. Het bevat algemene bepalingen betreffende die subsidies en regelt de werkingssubsidies voor cultureel-erfgoedinstellingen, de werkingssubsidies voor collectiebeherende cultureel-erfgoedorganisaties voor de functies op landelijk en regionaal niveau, de werkingssubsidies voor een cultureel-erfgoedorganisatie die de cultureel-erfgoedwerking opneemt voor het immaterieel cultureel erfgoed, de werkingssubsidies voor cultureel-erfgoedorganisaties voor dienstverlenende rollen op landelijk niveau en de werkingssubsidies voor besturen voor dienstverlenende rollen op regionaal niveau.

Hoofdstuk 4 heeft betrekking op de projectsubsidies voor cultureel-erfgoedwerking. Het bevat algemene bepalingen en regelt de projectsubsidies voor cultureel-erfgoedwerking op landelijk en internationaal niveau, de projectsubsidies voor internationale projecten die cofinanciering vereisen en de tussenkomsten voor internationale uitwisseling.

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de overeenstemming met de hogere rechtsnormen verstaan.

² Artikel 3, 2°, van het ontwerp.

Hoofdstuk 5 betreft de organisatie van de advisering inzake cultureel-erfgoedwerking, die gebeurt door een adviescommissie voor kwaliteitsbeoordeling en door beoordelingscommissies.

Hoofdstuk 6 bevat gemeenschappelijke bepalingen en hoofdstuk 7 slotbepalingen, zijnde een opheffingsbepaling en overgangsbepalingen.

Het ontwerp komt in de plaats van het decreet van 6 juli 2012 ‘houdende het Vlaams cultureel-erfgoedbeleid’, dat wordt opgeheven.

VORMVEREISTEN

3. Gevraagd of de artikelen van het ontwerp betreffende de subsidiëring werden aangemeld bij de Europese Commissie op grond van artikel 108, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, verklaarde de gemachtigde:

“Initieel bevatte het ontwerp van decreet onderstaand artikel met het oog op conformiteit met de algemene groepsvrijstelling (verordening (EU) nr. 651/2014 van de Commissie van 17 juni 2014 waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag met de interne markt verenigbaar worden verklaard).

Art. 84. De subsidies en andere steunmaatregelen, vermeld in dit decreet, worden toegepast met inachtneming van de volgende voorwaarden, vermeld in de algemene groepsvrijstellingsverordening:

1° dossiers waar er ten aanzien van de subsidieontvanger een bevel tot terugvordering uitstaat ingevolge een eerder besluit van de Europese Commissie waarbij de steun onrechtmatig en onverenigbaar is verklaard met de interne markt, zijn uitgesloten;

2° dossiers van subsidieontvangers die voldoen aan de definitie van ‘onderneming in moeilijkheden’, vermeld in de algemene groepsvrijstellingsverordening, zijn uitgesloten;

3° bij de berekening van de steunintensiteit en de in aanmerking komende kosten zijn alle bedragen die worden gebruikt, de bedragen vóór aftrek van belastingen of andere heffingen. De in aanmerking komende kosten worden gestaafd met bewijsstukken, die duidelijk gespecificeerd en actueel zijn;

4° wanneer steun in een andere vorm dan een subsidie wordt toegekend, is het steunbedrag het bruto-subsidie-equivalent van de steun;

5° steun die in meerdere delen wordt uitgekeerd wordt gediscoteerd tot de waarde ervan op het tijdstip van de toekenning van de steun. De in aanmerking komende kosten worden gediscoteerd tot hun waarde op het tijdstip van de toekenning van de steun.

Het was toen ook de intentie om over te gaan tot een aanmelding bij de EU. Volgens de communicatie die wij daar toen over ontvingen moest de aanmelding evenwel pas gebeuren na goedkeuring van het decreet in het Vlaams Parlement.

Achteraf kregen wij bericht dat een aanmelding niet meer vereist was, dit op basis van een nieuwe richtlijn vanwege de Europese Commissie. Deze communicatie met de richtlijn in kwestie kunt u hieronder vinden.

<< Bericht: FW: EU Mededeling begrip staatssteun - definitief goedgekeurd >>

Wij gaan er dus van uit dat een aanmelding niet vereist is.”

De EU-mededeling waarnaar wordt verwezen, is de Mededeling van de Commissie ‘betreffende het begrip „staatssteun” in de zin van artikel 107, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie’ (2016/C 262/01). Betreffende cultureel erfgoed wordt erin het volgende vooropgesteld:

“2.6. Cultuur en instandhouding van erfgoed, met inbegrip van natuurbehoud.

33. Cultuur is een drager van identiteit, waarden en zingeving die een afspiegeling zijn van en een bepalende invloed hebben op de samenlevingen in de Unie. De sector cultuur en instandhouding van erfgoed bestrijkt een breed scala van doelstellingen en activiteiten, met onder meer musea, archieven, bibliotheken, kunstencentra en cultuurcentra of artistieke of culturele locaties, theaters, operahuizen, concerthallen, archeologische vindplaatsen, monumenten, historische locaties en gebouwen, traditionele gebruiken en ambachten, festivals en tentoonstellingen, maar ook culturele en artistieke educatie. Europa’s rijke natuurlijke erfgoed, met inbegrip van het behoud van biodiversiteit, habitats en soorten, biedt verdere waardevolle voordelen voor de samenlevingen in de Unie.

34. Gezien hun bijzondere karakter kunnen bepaalde activiteiten op het gebied van cultuur en instandhouding van cultureel en natuurlijk erfgoed op niet-commerciële wijze worden georganiseerd en dus niet-economisch van aard zijn. Overheidsfinanciering van die activiteiten vormt dan ook mogelijk geen staatssteun. De Commissie is van mening dat overheidsfinanciering van een activiteit op het gebied van cultuur of instandhouding van erfgoed die kosteloos toegankelijk is voor het brede publiek, een zuiver maatschappelijke en culturele doelstelling dient die niet-economisch van aard is. Evenzo doet het feit dat bezoekers van een culturele instelling of deelnemers aan een activiteit op het gebied van cultuur of instandhouding van erfgoed, met inbegrip van natuurbehoud, die openstaat voor het brede publiek, een financiële bijdrage moeten leveren die slechts een fractie van de reële kosten dekt, niet af aan het niet-economische karakter van die activiteit, omdat die bijdrage niet kan worden beschouwd als een echte vergoeding voor de geleverde dienst.

35. Daarentegen dienen activiteiten op het gebied van cultuur of instandhouding van erfgoed (met inbegrip van natuurbehoud) die overwegend worden bekostigd met bezoekers- of gebruikersvergoedingen of met andere commerciële middelen (bijv. commerciële tentoonstellingen, bioscopen, commerciële muziekuitvoeringen en festivals en kunstacademies die overwegend worden bekostigd met onderwijsgeld) als economisch te worden aangemerkt. Evenzo dienen activiteiten op het gebied van instandhouding van erfgoed of cultuur die uitsluitend ten goede komen aan bepaalde ondernemingen — en niet aan het brede publiek (bijv. de restauratie van een door een particuliere onderneming gebruikt historisch pand) — in de regel als economisch te worden aangemerkt.

36. Bovendien zijn talrijke activiteiten op het gebied van cultuur of instandhouding van erfgoed objectief gezien niet-substitueerbaar (bijv. publiek toegankelijke archieven die unieke documenten bezitten) en valt hierdoor het bestaan van een echte markt uit te sluiten. Volgens de Commissie zouden ook deze activiteiten niet-economisch van aard zijn.

37. In gevallen waarin een entiteit culturele activiteiten of activiteiten op het gebied van instandhouding van erfgoed uitoefent, waarvan sommige niet-economisch zijn

in de zin van de punten 34 en 36 en andere economisch, zal de overheidsfinanciering die zij ontvangt alleen in zoverre onder de staatssteunregels vallen als deze de kosten dekt die aan de economische activiteiten verbonden zijn.³”

Uit deze mededeling kan niet zonder meer worden afgeleid dat alle subsidies bedoeld in het ontwerp geen staatssteun uitmaken aangezien sommige situaties als niet-economische activiteiten worden bestempeld, maar andere situaties als economische activiteiten. Tenzij het toch in alle gevallen om de subsidiëring van een niet-economische activiteit zou gaan, dient voor de gevallen waarin het wel om de subsidiëring van een economische activiteit zou kunnen gaan, te worden nagegaan of het een subsidiëring betreft die op grond van verordening (EU) nr. 651/2014 van de Commissie van 17 juni 2014 ‘waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag met de interne markt verenigbaar worden verklaard’ niet moet worden aangemeld.⁴ Indien dit niet het geval is, is aanmelding vereist, tenzij op een andere vrijstellingsregeling een beroep kan worden gedaan.

ALGEMENE OPMERKINGEN

4.1. Het ontwerp valt binnen het toepassingsgebied van de wet van 16 juli 1973 ‘waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd wordt’, zodat het verenigbaar moet zijn met de voorschriften van die wet, in het bijzonder met de artikelen 10 en 11 ervan.

In zoverre het ontwerp betrekking heeft op instellingen die activiteiten verrichten die gericht zijn op de gehele Vlaamse Gemeenschap, hetgeen volgens de gemachtigde het geval is met de instellingen bedoeld in hoofdstuk 2, afdeling 3, voor zover het kwaliteitslabel wordt toegekend aan organisaties op landelijk niveau, afdeling 4 en afdeling 5, voor zover de indeling gebeurt bij het landelijke niveau, in hoofdstuk 3, afdeling 2, afdeling 3, voor zover het gaat om werkingssubsidies voor de functies op landelijk niveau, afdeling 4 en afdeling 5, en in hoofdstuk 4, afdelingen 2 tot 4, dient het te worden getoetst aan artikel 11 van de wet van 16 juli 1973. Dat artikel bepaalt dat de voorwaarden en de procedure van erkenning (in dit geval onder de vorm van de toekenning van een kwaliteitslabel of de aanwijzing als cultureel-erfgoedinstelling) van instellingen die activiteiten uitoefenen gericht op de gehele Vlaamse Gemeenschap, bij decreet worden vastgesteld. Hetzelfde artikel bepaalt bovendien dat het decreet voor de erin bedoelde instellingen in een bepaalde financiële tegemoetkoming voorziet, welke uit een aantal nader bepaalde elementen bestaat. Hieruit kan worden afgeleid dat ook de subsidiëring van de bedoelde instellingen bij decreet dient te worden geregeld. Met betrekking tot de erkenning en de

³ Voetnoot uit de genoemde mededeling: Zoals uiteengezet in punt 207, is de Commissie van mening dat overheidsfinanciering voor gebruikelijke faciliteiten van infrastructuur (zoals restaurants, winkels of plaatsen voor betaald parkeren) die vrijwel uitsluitend voor een niet-economische activiteit wordt gebruikt, in de regel het handelsverkeer tussen de lidstaten niet beïnvloedt. Evenzo is de Commissie van mening dat overheidsfinanciering voor gebruikelijke faciliteiten die beschikbaar worden gesteld in het kader van niet-economische activiteiten op het gebied van cultuur en instandhouding van erfgoed (bijv. een winkel, café of garderobe tegen betaling in een museum), normaal gesproken geen invloed heeft op het handelsverkeer tussen de lidstaten.

⁴ Daartoe is overeenkomstig artikel 3 van de verordening vereist dat is voldaan aan alle voorwaarden van hoofdstuk I van de verordening en aan de specifieke voorwaarden die voor de desbetreffende steuncategorie in hoofdstuk III van deze verordening zijn vastgesteld (in dit geval de voorwaarden van deel 11 van hoofdstuk III).

subsubdiëring van de bedoelde instellingen is de mogelijkheid voor de decreetgever om aan de Vlaamse Regering bevoegdheden te delegeren eerder beperkt. Hoogstens kan de decreetgever de regering machtigen om de door hemzelf vastgestelde beginselen nader uit te werken. Dit veronderstelt dan dat de decreetgever zelf de criteria vaststelt die voor de uitwerking van die beginselen richtinggevend zijn.

Wat betreft de subsidies aan instellingen die geen werking hebben die is gericht op de gehele Vlaamse Gemeenschap, wordt bij artikel 10 van de wet van 16 juli 1973 enkel vereist dat de erkenning en de subsubdiëring krachtens een decreet worden geregeld, zodat ter zake minder strenge vereisten gelden.

In dat verband kan het volgende worden opgemerkt.

4.2.1. De voorwaarden en de criteria voor toekenning van het kwaliteitslabel zijn bepaald in de artikelen 8 en 9 van het ontwerp. Luidens artikel 16, tweede lid, van het ontwerp kan de Vlaamse Regering de voorwaarden en de criteria (waarmee volgens de gemachtigde enkel de voorwaarden en de criteria bedoeld in de genoemde artikelen van het ontwerp worden bedoeld) nader bepalen.

In de memorie van toelichting wordt betreffende artikel 16 van het ontwerp vooropgesteld dat de erin vervatte delegatie niet toelaat om bijkomende voorwaarden of criteria te bepalen: “Volgens de cultuurpactwet (wet van 16 juli 1973) kan dit enkel bij decreet bepaald worden. Dit geldt voor alle artikels in het decreet waar een delegatie is voorzien om de voorwaarden en criteria nader te bepalen.”

Het genoemde legaliteitsbeginsel zou er zich inderdaad tegen verzetten dat ten aanzien van instellingen die activiteiten verrichten die zijn gericht op de gehele Vlaamse Gemeenschap, nieuwe erkenningsvoorwaarden bij besluit van de Vlaamse Regering zouden worden ingevoerd. Deze opmerking geldt ten aanzien van alle bepalingen van het ontwerp die ertoe strekken de Vlaamse Regering de bevoegdheid te verlenen om de voorwaarden of de criteria voor erkenning of subsubdiëring nader te bepalen.

4.2.2. In de memorie van toelichting wordt in de commentaar bij artikel 18 van het ontwerp met betrekking tot het criterium dat is vervat in het eerste lid, 7°, van dit artikel⁵ verwezen naar de “Vlaamse Code voor Cultural Governance van het Bilzen Fonds” en naar het decreet van 22 november 2013 ‘betreffende deugdelijk bestuur in de Vlaamse publieke sector’.

De gemachtigde verschaftte hierbij de volgende toelichting:

“Codes rond goed bestuur, waaronder ook deze van het Bilzen Fonds, werken volgens het principe ‘*comply or explain*’. Het is daarom moeilijk om een deze code ‘normatief’ van toepassing te verklaren aangezien de code zelf voorziet dat er van afgeweken kan worden mits dit gemotiveerd wordt.

Bij de opmaak van de uitvoeringsbesluiten zal bekeken moeten worden hoe daar mee omgegaan wordt. Een mogelijke optie daarbij is om bepaalde onderdelen van de code

⁵ Dit criterium luidt: “een performant zakelijk en financieel beheer [voeren] waarbij er sprake is van een dynamisch management en een solide financieel beleid en waarbij de principes van goed bestuur worden toegepast”.

bindend te verklaren (door opname in de uitvoeringsbesluiten). Dit moet echter nog verder bekeken worden.”

Zo men onderdelen van de genoemde code bindend wenst te maken, dient dat effectief te gebeuren door een opname van (en niet door een loutere verwijzing naar) de betrokken onderdelen in het ontwerp of in een uitvoeringsbesluit ervan.

Indien het bovendien de bedoeling zou zijn om ook een openbaarmaking van persoonsgegevens op te leggen, dient dit in het ontwerp zelf te worden bepaald, dit zowel gelet op het legaliteitsbeginsel vervat in artikel 11 van de wet van 16 juli 1973 als gelet op het legaliteitsbeginsel vervat in artikel 22 van de Grondwet.

4.2.3. Met betrekking tot grotendeels gelijkaardige bepalingen als de artikelen 29 tot 42 en 62 tot 68 van huidig ontwerp is in advies 50.934/3 het volgende opgemerkt:

“4.2.4. De algemene bepalingen inzake de werkingssubsidies voor landelijke cultureel-erfgoedorganisaties (bedoeld in hoofdstuk 4 van het ontwerp) en de algemene bepalingen inzake de projectsubsidies (bedoeld in hoofdstuk 5 van het ontwerp) bevatten slechts summiere regels inzake de aanvraag, de procedure voor beoordeling en toekenning, de evaluatie of de verantwoording, het toezicht en de sancties. Deze moeten weliswaar worden gelezen in samenhang met de specifieke bepalingen die gelden voor elk soort subsidie, maar die bepalingen zijn al even summier. Deze bepalingen dienen zo te worden aangevuld dat alle essentiële elementen betreffende de genoemde aangelegenheden in het ontwerp zijn opgenomen.”⁶

Eenzelfde opmerking kan worden gemaakt ten aanzien van de zo-even genoemde artikelen van het ontwerp.

4.2.4. In de memorie van toelichting wordt met betrekking tot de inhoud van de beheersovereenkomst waarvan gewag wordt gemaakt in artikel 34 van het ontwerp, vooropgesteld dat die inhoud beperkt blijft tot de concretisering van de voorwaarden of het vastleggen van praktische of organisatorische afspraken en dat het niet mogelijk is om in een beheersovereenkomst bijkomende subsidievoorwaarden op te nemen. Zo geïnterpreteerd, doet dat artikel geen bezwaar rijzen.

4.2.5. Artikel 51, eerste lid, van het ontwerp bepaalt de doelstellingen waarvoor een werkingssubsidie kan worden toegekend aan een cultureel-erfgoedorganisatie die de cultureel-erfgoedwerking opneemt voor het immaterieel cultureel erfgoed. In artikel 51, tweede lid, van het ontwerp wordt gewag gemaakt van bijkomende opdrachten die kunnen worden toegekend. De gemachtigde verschaft hieromtrent de volgende toelichting:

“Dit lid is niet bedoeld als een delegatie, bijvoorbeeld aan de Vlaamse Regering, om bijkomende opdrachten toe te kennen. De bedoeling van dit lid is om de mogelijkheid open te laten voor bijkomende opdrachten.

De reden waarom dit lid hier staat is omdat de doelstellingen die in het ontwerp van decreet vermeld staan normaal gezien de volledige taakstelling rond de

⁶ Adv.RvS 50.934/3 van 20 maart 2012 over een ontwerp dat geleid heeft tot het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 6 juli 2012 ‘houdende het Vlaams cultureel erfgoedbeleid’, *Parl.St.* VI.Parl. 2011-12, nr. 1588/1, (159) 165.

cultureel-erfgoedwerking omvatten. Het beleid rond Immaterieel Cultureel Erfgoed is nog in volle ontwikkeling, waardoor het mogelijk is dat, naast de opgesomde taken, er zich de nood stelt om nog bijkomende taken op te nemen. Deze mogelijke bijkomende taken zitten echter niet vervat in dit decreet en de ondersteuning ervan zal geregeld worden via een aparte regeling.

Bij het uitwerken van een aparte regeling moet er uiteraard voor gezorgd worden dat deze conform is aan de cultuurpactwet.”

Het bepalen van de opdrachten voor de vervulling waarvan subsidies kunnen worden toegekend, dient evenwel in het ontwerp zelf te gebeuren.

4.3. Luidens artikel 11, eerste lid, van de wet van 16 juli 1973 moet de subsidie aan “instellingen die activiteiten uitoefenen gericht op een gehele cultuurgemeenschap” bestaan uit de subsidiëring van een kern van personeelsleden, een jaarlijkse basistoelage voor de werking en een subsidiëring op grond van werkelijk gepresteerde activiteiten. Het voorhanden zijn van deze componenten komt in het ontwerp niet of alvast onvoldoende tot uiting.

5. De artikelen 40 en 67 van het ontwerp bepalen dat als er bij het jaarlijkse toezicht of de evaluatie met betrekking tot de werkingssubsidies of bij het toezicht op de projectsubsidies ernstige tekortkomingen worden vastgesteld, bepaalde sancties kunnen worden opgelegd, zijnde de al dan niet volledige inhouding of terugvordering van de toegekende werkingssubsidie of de definitieve stopzetting van de werkingssubsidie, respectievelijk de inhouding of de terugvordering van geheel of een deel van de toegekende projectsubsidie. Dit is, zoals ook vooropgesteld in de memorie van toelichting, een versoepeling ten aanzien van het bepaalde in artikel 13 van de wet van 16 mei 2003 ‘tot vaststelling van de algemene bepalingen die gelden voor de begrotingen, de controle op de subsidies en voor de boekhouding van de gemeenschappen en de gewesten, alsook voor de organisatie van de controle door het Rekenhof’, waarbij in een verplichte terugvordering wordt voorzien bij het niet voldoen aan de subsidievoorwaarden.

In de memorie van toelichting wordt een beroep gedaan op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ (impliciete bevoegdheden) om de geschetste regeling aan te nemen. Het is effectief slechts door een beroep te doen op de impliciete bevoegdheden dat de decreetgever in minder strenge zin zou kunnen afwijken van de in de wet van 16 mei 2003 opgenomen regels.

Op grond van het genoemde artikel 10 kan het decreet bepalingen bevatten waarvoor de gemeenschappen of de gewesten niet bevoegd zijn, wanneer de betrokken bepalingen noodzakelijk zijn voor de uitoefening van de bevoegdheid van de gemeenschap of het gewest, de betrokken aangelegenheid zich leent tot een gedifferentieerde regeling en de weerslag van de aan te nemen bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.⁷

In de verantwoording wordt met betrekking het tweede criterium (de betrokken aangelegenheid leent zich tot een gedifferentieerde regeling) vooropgesteld dat de appreciatiebevoegdheid die aan de Vlaamse Regering wordt toegekend, toelaat “een gewogen beslissing te nemen die rekening houdt met de specificiteit van elk dossier”. Wat evenwel moet

⁷ Zie bijvoorbeeld GwH 25 mei 2016, nr. 73/2016, B.25.2.

worden aangetoond is dat de aangelegenheid van de controle op de naleving van de voorwaarden waaronder subsidies worden toegekend, en meer bepaald de daaraan gekoppelde regeling van terugvordering van subsidies (hetgeen een federale bevoegdheid is, gelet op artikel 50, § 2, derde lid, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 ‘betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten’), zich leent tot differentiatie tussen de verschillende overheden. Gelet op de diversiteit aan subsidieregelingen kan worden aangenomen dat dit het geval is.

De vraag kan evenwel rijzen of de weerslag van de genoemde bepalingen op de federaal geregelde aangelegenheid wel een marginaal karakter heeft, temeer nu het gaat om een afwijking op algemene beginselen die krachtens een bijzondere wet voor de gemeenschappen en de gewesten gelden, de afwijking een vrij ruim toepassingsgebied heeft en een cumulatie van afwijkingen in de verschillende sectoren de algemene regel zou kunnen uithollen. Het eindoordeel hieromtrent komt in voorkomend geval het Grondwettelijk Hof toe.

6. Een van de “ontvankelijkheidsvoorwaarden” om in aanmerking te komen voor een kwaliteitslabel⁸ (artikel 8, eerste lid, van het ontwerp) is dat de organisatie haar zetel en werking heeft in Vlaanderen (waarmee wordt verwezen naar “het Nederlandse taalgebied en organisaties, gevestigd in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad, die wegens hun activiteiten moeten worden beschouwd uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap” – zie artikel 3, 12°, van het ontwerp). Dezelfde voorwaarde geldt voor het in aanmerking komen van een werkingssubsidie (artikel 30 van het ontwerp) en voor de toekenning van een projectsubsidie (artikel 62 van het ontwerp).

De gemachtigde verschaft de volgende toelichting bij deze voorwaarde:

“Deze beide voorwaarden gelden volgens ons cumulatief om te kunnen stellen dat een organisatie tot de Vlaamse Gemeenschap behoort.

- Een zetel hebben in Vlaanderen volstaat volgens ons niet om te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap. Het is immers mogelijk dat de werking zich buiten Vlaanderen situeert.

- Omgekeerd is het mogelijk dat de werking zich in Vlaanderen bevindt, maar de zetel buiten Vlaanderen is gevestigd. In dit geval lijkt ons een dergelijke organisatie evenmin tot de Vlaamse Gemeenschap te behoren omdat ze aangestuurd wordt van buiten Vlaanderen.

Het zou ons in een dergelijk geval ook vreemd lijken dat de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is om een organisatie te erkennen wiens maatschappelijke zetel bijvoorbeeld in Nederland of in Frankrijk ligt.”

Zo met de term “zetel” naar de maatschappelijke zetel zou worden verwezen, rijst de vraag welke relevantie dit criterium vertoont om het voorwerp van de regeling te lokaliseren binnen het territoriale bevoegdheidsgebied van de Vlaamse Gemeenschap. Niet de plaats van die

⁸ Het beschikken over een kwaliteitslabel is een voorwaarde om te worden opgenomen in het register van erkende collectiebeherende organisaties, de naam “erkend museum” enzovoort te kunnen dragen, het erkenningsteken te mogen gebruiken en om in aanmerking te komen voor de aanwijzing als cultureel-erfgoedinstelling, voor een werkingssubsidie, voor indeling bij het landelijke of het regionale niveau, voor een projectsubsidie voor cultureel-erfgoedwerking op landelijk en internationaal niveau en voor een tussenkomst voor internationale uitwisseling.

zetel, maar wel de plaats waar het museum, de erkende culturele archiefinstelling of de erkende erfgoedbibliotheek is gevestigd of de plaats waar de gesubsidieerde projecten worden uitgevoerd, is hiertoe determinerend.

Het hanteren van de plaats van de zetel is in dit geval derhalve niet relevant als (territoriaal) lokalisatiecriterium. Mocht het fungeren als een bijkomende, beperkende voorwaarde voor het toekennen van een kwaliteitslabel of voor subsidiëring, rijst de vraag hoe het te verenigen valt met het grondwettelijke beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie dat het gegeven dat de plaats van de maatschappelijke zetel buiten het territoriale bevoegdheidsgebied van de Vlaamse Gemeenschap is gevestigd, determinerend is voor het toekennen van het kwaliteitslabel of van de subsidies. Ook zou dan de vraag kunnen rijzen of het aanwenden van het criterium geen aantasting inhoudt van de – Europeesrechtelijk en internrechtelijk⁹ beschermde – vrijheid van vestiging en het recht van vrije dienstverrichting.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Artikel 6

7. De gemachtigde verschaft de volgende toelichting betreffende de juridische draagwijdte van het protocol bedoeld in artikel 6, tweede lid, van het ontwerp:

“In het protocol kunnen bijkomende beleidsafspraken gemaakt. Dit protocol bevat geen normatieve bepalingen en heeft dus geen juridische draagwijdte. Dit betreft vooral een soort gentlemen’s agreement tussen de verschillende bestuursniveaus met afspraken over de uitvoering van het beleid.”

Zo geïnterpreteerd, doet deze bepaling geen problemen rijzen.

Artikel 9

8. In artikel 9, 1°, van het ontwerp wordt als voorwaarde voor de toekenning en het behoud van een kwaliteitslabel gewag gemaakt van het hanteren van “voor het cultureel erfgoed aangepaste, algemeen aanvaarde internationale standaarden”. In de memorie van toelichting worden voorbeelden van die standaarden gegeven en wordt vooropgesteld dat ook de deontologische regels die deel uitmaken van die standaarden, moeten worden toegepast. De toepassing van deze standaarden is een criterium voor de toekenning van het kwaliteitslabel.

De gemachtigde verschaft hieromtrent de volgende toelichting:

“Het toepassen van deze standaarden is inderdaad een criterium (en dus geen voorwaarde). Het niet toepassen van deze kan een reden zijn om geen kwaliteitslabel toe te kennen, dit wordt beoordeeld in combinatie met de andere criteria. Er is dus sprake van een juridische waarde.

⁹ Op grond van het beginsel van de economische unie, verwoord in artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Deze standaarden worden door de sector zelf bepaald en zijn constant in evolutie. Dit gebeurt binnen de internationale instanties waarbinnen deze organisaties zich verenigen. Voor de musea is dit ICOM (international Council of Museums), voor culturele archieven ICA (international Council of Archives) en voor Erfgoedbibliotheken IFLA (International Federation of Library Associations and Institutions).

De standaarden worden ook bekendgemaakt door de hoger vermelde internationale instanties.”

Uit deze toelichting lijkt voort te vloeien dat de genoemde standaarden en deontologische regels niet zijn te beschouwen als normatieve bepalingen, maar eerder als leidraden bij de genoemde beoordeling. Zelfs zo dit effectief het geval zou zijn,¹⁰ wat dan geëxpliciteerd dient te worden, vereist de rechtszekerheid dat de betrokken organisaties met zekerheid kunnen weten om welke standaarden en deontologische regels het precies gaat en waar ze kunnen worden geraadpleegd. Het ontwerp dient op dit vlak te worden aangevuld.

Artikel 15

9. Artikel 15, tweede lid, van het ontwerp lijkt betrekking te hebben op alle collectiebeherende organisaties met een kwaliteitslabel, derhalve ook op die welke subsidies ontvangen.¹¹ Die bepaling wordt dan het best in een afzonderlijk artikel ondergebracht.

Artikelen 24 tot 28

10. De artikelen 24 tot 28 van het ontwerp hebben betrekking op de indeling van de collectiebeherende cultureel-erfgoedorganisaties met een kwaliteitslabel bij het landelijke of regionale niveau. De gemachtigde verschaft de volgende toelichting betreffende deze artikelen:

“Een indeling wordt toegekend voor een beleidsperiode van 5 jaar en kan gedurende deze periode niet ingetrokken worden. Indien niet meer voldaan is aan de voorwaarden of criteria van een indeling moet dit blijken bij de eerstvolgende vraag tot indeling (voor een nieuwe beleidsperiode). Het ‘toezicht’ op de indeling gebeurt dus in kader van de aanvraag.”

Dit heeft evenwel als gevolg dat de genoemde indeling voor een vrij lange periode niet meer kan beantwoorden aan de werkelijkheid. De vraag is derhalve of toch niet dient te worden voorzien in de mogelijkheid tot intrekking gedurende de betrokken beleidsperiode.

Artikel 30

11. In de memorie van toelichting wordt in de commentaar bij artikel 3 van het ontwerp vooropgesteld dat de organisatie waaraan het kwaliteitslabel wordt toegekend,

¹⁰ Zo niet, dienen de genoemde standaarden en criteria in het ontwerp te worden geïntegreerd of als bijlage erbij te worden opgenomen.

¹¹ De evaluatie van deze organisaties gebeurt volgens de gemachtigde in het raam van het toezicht op de aanwending van de werkingssubsidie, hetgeen het best uitdrukkelijk wordt bepaald.

rechtspersoonlijkheid moet hebben en dat het kwaliteitslabel ook kan worden toegekend aan een onderdeel van een rechtspersoon. In artikel 8, eerste lid, 1°, van het ontwerp wordt dan ook terecht gewag gemaakt van “beheerd worden door”.

In artikel 30 van het ontwerp wordt echter als voorwaarde gesteld dat de te subsidiëren organisatie of het te subsidiëren bestuur “moet beschikken” over een rechtspersoonlijkheid “zonder winstgevend doel” (lees: zonder winstoogmerk). Gevraagd of het hier dan niet de bedoeling is dat de subsidie naar een onderdeel van een rechtspersoon kan gaan en zo ja, of er dan hier ook niet moet worden geschreven “beheerd worden door”, verklaarde de gemachtigde:

“Het is inderdaad soms de bedoeling dat de werkingssubsidie gaat naar een specifiek onderdeel van een rechtspersoon. Een werkingssubsidie aan een stedelijk museum is bijvoorbeeld niet bedoeld voor de stad, maar specifiek voor het museum. In die optiek is ‘beheerd worden door’ inderdaad een correctere omschrijving.”

Men passe artikel 30 van het ontwerp derhalve in die zin aan.

Artikel 48

12. De gemachtigde verschaft de volgende toelichting bij artikel 48 van het ontwerp:

“Voor de structurele subsidies wordt het principe ‘bijzaak volgt hoofdzaak’ toegepast. In situaties waar de cultureel-erfgoedwerking onderdeel is van een bredere kerntaak die in hoofdzaak de werking bepaalt kan er daarom geen werkingssubsidie aangevraagd worden. Specifiek gaat het hier bijvoorbeeld over stadsarchieven of universiteitsbibliotheken. Dergelijke werkingen worden al structureel ondersteund vanuit de ‘hoofdzaak’.

Dergelijke organisaties kunnen wel ondersteund worden via de projectsubsidies. Projecten zijn immers in opzet en in tijd afgebakend en komen bovenop de structurele werking.”

Deze verantwoording lijkt afdoende.

Artikel 54

13. Luidens artikel 54 van het ontwerp kan de Vlaamse Regering een werkingssubsidie toekennen aan cultureel-erfgoedorganisaties met als doelstelling het opnemen van een diensverlenende rol op landelijk niveau. In de memorie van toelichting wordt vooropgesteld dat indien meerdere aanvragen voor eenzelfde rol¹² worden ingediend, de aanvrager die het best beantwoordt aan de criteria, de ondersteuning ontvangt.

De gemachtigde verschaft de volgende duiding bij dit artikel:

¹² De gemachtigde verschaft de volgende toelichting over dit begrip: “Met een rol wordt een dienstverlening bedoeld ter ondersteuning van andere cultureel-erfgoedactoren. Deze dienstverlening kan op verschillende manieren ingevuld worden, bijvoorbeeld naar een specifieke doelgroep of naar een specifiek soort erfgoed. Er is niet voorafgaand bepaald welke dienstverlenende rollen in aanmerking komen. Of een rol al dan niet in aanmerking komt wordt bepaald door de mate waarin deze voldoet aan de criteria vermeld in artikel 56.”

“De rollen, vermeld in artikel 54 t.e.m. 56 hebben betrekking op het aanbieden van een landelijke dienstverlening. Vanuit beleidsoogpunt en naar efficiëntie is het niet wenselijk om twee organisaties te ondersteunen om dezelfde landelijke dienstverlening aan te bieden. Daarom kan er voor een specifieke rol slechts één organisatie gesubsidieerd worden.

Iedere organisatie kan een rol aanvragen. Volgens ons stelt er zich daarom geen probleem met het gelijkheidsbeginsel.”

Deze verantwoording lijkt afdoende. Er dient wel uitdrukkelijk te worden bepaald dat er per rol slechts één organisatie wordt gesubsidieerd, namelijk die welke het best beantwoordt aan de criteria.

Artikelen 57 en 59

14. De gemachtigde verschafte de volgende toelichting betreffende artikel 57, vijfde lid, van het ontwerp:

“In het huidige Cultureel-erfgoeddecreet van 6 juli 2012 zijn er ook verschillende regelingen voorzien voor de vijf Kunststeden (Antwerpen, Gent, Brugge, Leuven en Mechelen) voor de ondersteuning van het lokale cultureel-erfgoedbeleid. De kunststeden kunnen daarbij apart een aanvraag indienen vanwege de hoge aanwezigheid van cultureel erfgoed op het grondgebied (in de MvT bij het decreet van 6 juli 2012 werd dit geïllustreerd aan de hand van het aantal erkende musea en topstukken). Andere steden en gemeenten konden niet apart aanvragen en moesten zich verenigen in een intergemeentelijk samenwerkingsverband – dit om te waarborgen dat er voldoende cultureel erfgoed aanwezig is om een beleid rond te voeren.

De ondersteuning van het lokale cultureel-erfgoedbeleid wordt in dit ontwerp van decreet verdergezet via de regionale rollen. Ook hier [geldt] dat er voldoende cultureel erfgoed aanwezig moet zijn om het ondersteunen van een regionale rol te verantwoorden. Analooq zoals in het huidige decreet is daarom voorzien dat enkel de Kunststeden apart een aanvraag kunnen indienen omdat er enkel daar voldoende cultureel erfgoed aanwezig is. Andere gemeenten moeten zich hiervoor verenigen in een samenwerkingsverband.”

De verantwoording, die eventueel in de memorie van toelichting kan worden opgenomen, is afdoende.

Artikel 60

15. De gemachtigde verschafte de volgende toelichting bij de uitzonderingen bepaald in artikel 60, tweede lid, van het ontwerp:

“De eerste uitzondering werd voorzien vanuit een streven tot afstemming met de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden inzake onroerend erfgoed. Er zijn duidelijke synergiën tussen beide en naar efficiëntie is het beter om beide werking te organiseren vanuit hetzelfde samenwerkingsverband. Sommige samenwerkingsverbanden onroerend erfgoed voldoen echter niet aan de voorwaarde van 85.000 inwoners. Opdat deze voorwaarde de beoogde afstemming niet in de weg zou staan werd hiervoor een uitzondering voorzien.

De tweede uitzondering werd voorzien vanuit het principe van beleidscontinuïteit. In het huidige Cultureel-erfgoeddecreet van 6 juli 2012 [geldt] er een minimum van 50.000 inwoners voor de ondersteuning van het lokale cultureel-erfgoedbeleid. Dit werd hier opgetrokken naar 85.000 inwoners. Deze uitzondering zorgt ervoor dat de bestaande intergemeentelijke samenwerkingsverbanden die nu al een ontwikkelde cultureel-erfgoedwerking hebben ook in het nieuwe decreet in aanmerking kunnen komen voor werkingssubsidies, ook al halen zij geen 85.000 inwoners.”

De vraag met betrekking tot de tweede uitzondering is of het verzekeren van de beleidscontinuïteit zonder dat daarop enige beperking in de tijd wordt gesteld, een afdoende verantwoording voor het gemaakte onderscheid uitmaakt, nu in het ontwerp nieuwe voorwaarden worden gesteld voor intergemeentelijke samenwerkingsverbanden die voor het eerst een werkingssubsidie aanvragen.

Artikel 62

16. Luidens artikel 62, eerste lid, 1°, van het ontwerp dient de aanvrager om in aanmerking te komen voor projectsubsidies over een rechtspersoonlijkheid zonder winstoogmerk (niet: winstgevend doel) te beschikken. In artikel 62, tweede lid, van het ontwerp wordt daarop in een uitzondering voorzien voor uitgevers. De gemachtigde verschaft hieromtrent de volgende toelichting:

“Publicaties (ongeacht de drager) zijn een belangrijk medium voor de ontsluiting van cultureel erfgoed. Het uitgeven van een publicatie vereist echter een specifieke soort expertise en infrastructuur waardoor cultureel-erfgoedorganisaties dit in de meeste gevallen gaan uitbesteden aan een uitgeverij. Om te vermijden dat de aanvragende instellingen gaan optreden als tussenpersoon voor een uitgeverij voorziet het ontwerp van decreet dat de uitgeverijen rechtstreeks kunnen aanvragen. De bijkomende ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 70, eerste lid, 2°, is daarbij van toepassing – de uitgeverij moet dus samenwerken met een organisatie die structureel wordt gesubsidieerd (aan de voorwaarde vermeld in 1° kunnen zij immers niet voldoen).

Deze problematiek inzake uitbesteding stelt zich praktisch enkel in het geval van publicaties. In geval van andere media (bvb digitale apps) of andere actoren (bvb tentoonstellingsbouwers) is het zo dat dit onderdelen zijn van een project die uitbesteed kunnen worden aan niet-commerciële partners, het is echter nooit zo dat dat gaat om een volledige uitbesteding waarbij de coördinatie komt te liggen bij de niet-commerciële partner.”

De Raad van State beschikt over onvoldoende feitelijke kennis om deze verantwoording te kunnen beoordelen. Ook hier doen de stellers van het ontwerp er goed aan deze verantwoording in de memorie van toelichting op te nemen.

Artikel 73

17. Gevraagd waarom de aanvrager van projectsubsidies voor internationale projecten die cofinanciering vereisen, dient te beschikken over een werkingssubsidie toegekend op basis van het aan te nemen decreet, antwoordde de gemachtigde wat volgt:

“Om garanties te hebben naar de kwalitatieve uitvoering van een project is bepaald dat aanvragers van projecten ofwel moeten beschikken over een kwaliteitslabel ofwel moeten samenwerken met een organisatie die een werkingssubsidie ontvangt.

Voor internationale projecten die cofinanciering vereisen geldt er inderdaad een strengere voorwaarde. Hier moet de aanvrager een werkingssubsidie ontvangen op basis van het Cultureel-erfgoeddecreet. De reden hiervoor is [dat] dit om grote internationale projecten gaat waarbij een hogere expertise inzake cultureel-erfgoedwerking vereist is en het gaat om projecten met een grotere schaal.

Het ontwerp van decreet gaat uit van een beleid in 3 niveau's: een basisniveau (waaronder de organisaties vallen die over een kwaliteitslabel beschikken – hier [vallen] ook kleine lokale instellingen onder), het regionale niveau en het landelijke niveau. Het decreet voorziet enkel werkingssubsidies voor het regionale en landelijke niveau. Door op te leggen dat enkel organisaties die een werkingssubsidie ontvangen in aanmerking komen wordt er dus voor gezorgd dat enkel de organisaties die minstens een regionale of landelijke schaalgrootte hebben dergelijke projecten kunnen aanvragen.”

De verantwoording lijkt, in het licht van het gelijkheidsbeginsel, afdoende. Ook deze verantwoording wordt het best in de memorie van toelichting opgenomen.

Artikel 82

18. De gemachtigde is het ermee eens dat de delegatie die is opgenomen in artikel 82 van het ontwerp, dient te worden uitgebreid tot de adviescommissie, bedoeld in artikel 78 van het ontwerp.

Artikel 87

19. Luidens artikel 87 van het ontwerp kan de Vlaamse Gemeenschap, eventueel samen met een of meer gemeenten, toetreden tot een rechtspersoon als vermeld in de wet van 27 juni 1921 ‘betreffende de verenigingen zonder winstoogmerk, de internationale verenigingen zonder winstoogmerk, en de stichtingen’ of deelnemen aan de oprichting ervan voor het beheer van een cultureel-erfgoedorganisatie die op basis van het aan te nemen decreet een werkingssubsidie aanvraagt. Volgens de gemachtigde zou het niet de bedoeling zijn om een openbare instelling op te richten in de zin van artikel 9 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en is het erin vervatte legaliteitsbeginsel derhalve niet van toepassing. Dit is duidelijk wanneer de Vlaamse Gemeenschap zou toetreden tot een bestaande vereniging zonder winstoogmerk (zonder daarin een dominante positie te verwerven), maar al veel minder wanneer ze zelf een vereniging zonder winstoogmerk zou oprichten. Er zou derhalve, minstens in de memorie van toelichting, meer duidelijkheid moeten worden verschaft omtrent de aard van de genoemde vereniging.

20. Het eerste en het tweede lid van artikel 87 van het ontwerp worden het best versmolten door te schrijven “De Vlaamse Regering wordt gemachtigd om namens de Vlaamse Gemeenschap, eventueel samen ..., toe te treden ... of deel te nemen”

21. In het geval dat de Vlaamse Gemeenschap niet de enige oprichter is van de in artikel 87 van het ontwerp bedoelde vereniging zonder winstoogmerk of toetreedt tot een bestaande vereniging, is het in strijd met de vrijheid van vereniging te bepalen dat de vereniging in de in het vierde lid van dat artikel bedoelde hypothese wordt ontbonden. In dat geval kan enkel worden bepaald dat de Vlaamse Gemeenschap uit de vereniging treedt.

22. In artikel 87, vierde lid, van het ontwerp dient telkens het woord “niet” te worden ingevoegd voor het woord “ingedeeld” en het woord “aangeduid” (lees: “aangewezen”).

Artikel 88

23. Artikel 88 van het ontwerp heeft betrekking op de overdracht of de terbeschikkingstelling van personeel van de Vlaamse Gemeenschap of van de gemeenten aan de in artikel 87 van het ontwerp bedoelde vereniging. Gevraagd of de overdracht van personeel niet meer geregeld zou moeten worden, verklaarde de gemachtigde:

“Het ontwerp van decreet houdende de vernieuwde taakstelling en gewijzigde financiering van de provincies bevat al heel wat regels inzake de overdrachten van personeel (zie art. 264*bis* hieronder). Daarnaast blijven ook de verplichtingen die vervat zitten in de regelgeving inzake personeel gelden, evenals de principes van goed bestuur.

[Aangezien] er al heel wat wetgeving van toepassing is die de rechten van personeelsleden beschermt is er geen noodzaak om hier bijkomende bepalingen op te nemen.

‘Art. 264*bis*. De personeelsleden van de provincie van wie de huidige taken of functie de rechtstreekse of onrechtstreekse uitoefening inhouden van de aangelegenheden, vermeld in artikel 4 en 5 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, worden hetzij aan de Vlaamse Gemeenschap, hetzij aan een gemeente overgedragen.

De personeelsleden, vermeld in het eerste lid, worden bij besluit van de Vlaamse Regering overgedragen. Voor elke overdracht aan een gemeente of gemeentelijk extern verzelfstandigd agentschap is voorafgaand overleg met het betrokken bestuur noodzakelijk.

Het besluit, vermeld in het tweede lid, garandeert aan de overgedragen personeelsleden in elk geval:

1° het behoud van de hoedanigheid;

2° het behoud van de graad of het verkrijgen van een gelijkwaardige graad;

3° het behoud van de administratieve en geldelijke anciënniteit;

4° het behoud van het salaris op de datum van de overdracht of het verkrijgen van een gelijkwaardige salarisschaal;

5° het behoud van de functionele loopbaan;

6° het behoud van de toelagen en vergoedingen waarop het personeelslid op de datum van de overdracht op reglementaire basis recht heeft, als de voorwaarden van toekenning blijven bestaan en als aan die voorwaarden blijft voldaan.”

Het door de gemachtigde aangehaalde artikel 264*bis* regelt evenwel de overdracht van personeel van de provincies aan de gemeenten of aan de Vlaamse Gemeenschap, terwijl artikel 88 van het ontwerp de overdracht of de terbeschikkingstelling regelt van personeel door gemeenten of de Vlaamse Gemeenschap aan een rechtspersoon als vermeld in artikel 87, eerste lid, van het ontwerp of aan een rechtspersoon die een werkingssubsidie ontvangt op basis van het aan te nemen decreet; op een dergelijke overdracht is het genoemde artikel niet van toepassing. Het ontwerp dient derhalve op dit vlak te worden aangevuld.

Artikel 91

24. Met de in artikel 91 van het ontwerp opgenomen woorden “behouden dat kwaliteitslabel onder de voorwaarden vermeld in hoofdstuk 2, afdeling 3, van dit decreet” bedoelt men volgens de gemachtigde dat de organisaties moeten voldoen aan de voorwaarden van hoofdstuk 2, afdeling 3, van het aan te nemen decreet. Dit zou duidelijker in dat artikel tot uiting moeten komen.

Artikel 94

25. Met de woorden “als de provincies de bevoegdheid verliezen om deze activiteiten verder uit te voeren” die zijn opgenomen in artikel 94, eerste lid, van het ontwerp, wordt volgens de gemachtigde de datum bedoeld waarop het (nog tot stand te komen) decreet ‘houdende de vernieuwde taakstelling en gewijzigde financiering van de provincies’¹³ in werking zal treden en derhalve de gewijzigde financiering van de provincies van kracht zal worden, zijnde 1 januari 2018. Dat tijdstip moet met meer precisie worden omschreven.

Artikel 96

26. Gevraagd hoe zal worden vastgesteld dat er “nieuwe regelgeving van toepassing wordt voor de werkingssubsidie voor het steunpunt cultureel erfgoed”, zoals in artikel 96 van het ontwerp is vermeld, verklaarde de gemachtigde wat volgt:

“Dit zal bij decreet geregeld worden en kan dus vastgesteld worden op basis van de inwerkingtreding van dit decreet (of onderdeel ervan).

De pistes die hierrond leven zijn om ofwel een generiek decreet op te maken rond alle steunpunten binnen CJSM, ofwel om dit via een decreetswijziging achteraf nog toe te voegen aan het Cultureel-erfgoeddecreet.”

¹³ *Parl.St.* VI.Parl. 2015-16, nr. 880/1 – zie ook verslag van de Commissie (*Parl.St.* VI.Parl. 2015-16, nr. 880/2) dat werd neergelegd op 26 oktober 2016.

Men zou beter artikel 44 van het decreet van 6 juli 2012 (en eventueel andere bepalingen van dat decreet die nodig zijn om dit artikel toe te passen, wat betreft de toepassing op het steunpunt) thans uitzonderen van de opheffing waartoe artikel 89 van het ontwerp strekt en de opheffing ervan regelen in het door de gemachtigde vermelde nieuwe decreet.

Artikel 97

27. Gevraagd hoe zal worden vastgesteld dat er nieuwe regelgeving van toepassing wordt voor de aanvullende subsidies voor tewerkstelling, zoals in artikel 97 van het ontwerp wordt vermeld, verklaarde de gemachtigde:

“Dit zal bij decreet geregeld worden en kan dus vastgesteld worden op basis van de inwerkingtreding van dit decreet (of onderdeel ervan).”

Ten aanzien van dit artikel geldt een gelijkaardige opmerking als de vorige met betrekking tot de artikelen 132 tot 140 van het decreet van 6 juli 2012, die de aanvullende subsidies voor tewerkstelling regelen.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Annemie GOOSSENS

Jo BAERT